

зачеркна сериозното въ тая знаменита борба и я прѣдстави въ оная мизерия, на която сж способни безидѣйни хора и фалшификатори на нашата историческа дѣйствителность.

Слѣдъ всичко до тукъ изложено ние нѣма сериозно да споримъ съ българскитѣ историци. Цѣльта ни ще да е да хроникираме тѣхнитѣ дълбокомисленни разсуждения, увѣрени, че това ще донесе едно удоволствие за читателитѣ на тая книга.

Редътъ е на Захари Стояновъ.

Кратко и ясно, причинитѣ на „скарването“ (както това става между комшии!) между Л. Каравеловъ и Хр. Ботйовъ сж „толкова различни“, но „споредъ нашитѣ изслѣдвания, повѣствува З. Стояновъ, то (скарването) се е състояло горѣ-долу въ слѣдоущето. Първо, че Каравеловъ не допусналъ да се печати в. „Знаме“ бесплатно въ печатницата му, за която Ботйовъ доказвалъ, че е народна, принадлежи на централ. револ. комитетъ, слѣдователно „Знаме“ като замѣстя „Независимось“ и е органъ на помѣнатиия комитетъ, трѣбва да се печати безъ пари, което Каравеловъ отказва: второ, че К-овъ като се оттеглилъ вече отъ политическото поле... третйо, че Ботйовъ и още нѣколко негови другари отъ младитѣ ненавиждали Каравелова... Четвърто, че имало мнозина, които подклаждали огънътъ между двамата дѣятели и пето, най-послѣ, че жестокиятъ емиграционенъ животъ каралъ и двѣтѣ страни да бждатъ раздражителни и неумолими до апогея“.

По-долъ авторътъ на тие „изслѣдвания“ съобщава, че Ботйовъ не искалъ да чува за никакви извинения отъ страна на Каравелова и „станалъ изведенъ твърдѣ жестокъ къмъ своятъ по-старъ учителъ (sic!). Каравеловъ почналъ да се третира (започнали да третиратъ! р.) като най-опасенъ човѣкъ за българския народъ“. Но „Ботйовъ отишелъ още по-далечъ“.